

Tisztelt Szülők!

Ismét a digitális távoktatással kapcsolatos helyzetről, a tapasztalatokról, az ezzel járó felmerülő problémákról szeretnék írni Önöknek, valamint visszaigazolást adni, hogy a Tóvárosi Általános Iskolában a legtöbb gyermek és szülő ebben a nehéz helyzetben is jól, példamutatóan végzi a feladatát. Mindenki számára fontos a visszajelzés, a dicséret, szeretnék most élni vele.

A kialakult helyzet teljesen más, mint amit eddig megszoktunk, felzaklatta az életünket. Gyermektől, szülőtől, pedagógustól egyaránt nagy, újszerű erőfeszítést kíván. Több a szorongó, gyermekeit, szüleit, munkáját féltő felnőtt. Stresszesebb az életünk, de vajon gondolunk-e eleget arra, hogy mit érez a gyermekünk? Pedig minden szülőnek a legfontosabb gondolata, és a társadalomnak is nagy reménye az utód. Ők olyan fontos szerepet töltenek be az életünkben, hogy bármit megtennénk értük. Nem szerencsés a mostani időszak, próbára tesz minket. Annak azonban a legtöbben örülhetünk, hogy nem kell a beteg gyermekünk ágya mellett a gyógyulásért harcolnunk. Harcolunk a tanulásért, a tudásért együtt, közösen. Rögös az út, de ha türelmesek próbálunk maradni, még ha nehéz is, könnyebben vészeltethjük át ezt az időszakot.

A folyamatos, egymás tiszteletére alapuló kommunikáció rendkívül fontosnak tartjuk, szívesen fogadjuk az építő észrevételeket, megpróbáljuk beépíteni a távoktatási munkánkba. Szeretnénk azonban érezni, hogy a számunkra is teljesen új oktatási munkaformának az eredményeit is meglátja minden tanítási-tanulási folyamatban résztvevő, nemcsak a hibákat. Tudjuk, hogy tökéletesek nem vagyunk, mint ahogy a gyermek is felejt, vét, ez normális, de természetesen azt nem hagyjuk, hogy visszaéljen a bizalmunkkal.

Visszatérve tanulóinkra. Legtöbbüknek hiányoznak a társak, a közösség, a barátok, a kirándulások, a játék, az együtt töltött programok. Hirtelen ingerszegénnyé vált, kissé kiüresedett az életük. Ezeken a lelki nehézségeken is át kell segítenünk gyermekeinket. Nem mindig tudják megbeszélni azokat a gondokat, amik foglalkoztatják őket, hiszen a gyermeklélektan bizonyos korszakaiban nagyon meghatározóak a kortárskapcsolatok. Egy testnevelés tagozatos iskolában tanuló gyermeknek bizonyára nagyon hiányzik az intenzív mozgás is, az edzések, a szabadban eltöltött idő.

Valószínű, hogy egyes gyermekeknél a vírustól, a betegségtől való félelem is erősíti a szorongás érzését.

Mivel tudjuk könnyíteni a gyerekek életét? Elsősorban nagy érzelmi támaszra van szüksége az általános iskolás korosztálynak. Baj, ha csak a médiából hallott félinformációkkal rendelkeznek, a maguk szintjén beszélgetnünk kell velük a kialakult helyzetről. Különösen fontos ez az alsó tagozatnál, hiszen ebben a korban a valóság elég erőteljesen keveredik a fantáziavilággal. Fontos tisztázni, hogy a gyermek mit hallott, mit tud a koronavírusról, igyekezni kell ezeket a dolgokat racionális mederbe terelni. El kell magyarázni, hogy mit miért teszünk, kézmosás, fertőtlenítés, a papírzsebkendő azonnali kidobása, nemcsak automatizmussá válik a gyerek életében, hanem ha érzi is, hogy valamelyest van ráhatása az események alakulására, ő is tud valamit tenni a betegség ellen, akkor csökken a szorongása. Persze érdemes tartózkodni attól, hogy a gyermek olyan tartalmakat lásson, halljon, ami nem neki való, de ha mégis megtörténik, akkor beszélgetnünk kell vele róla.

Elengedhetetlen, hogy szülőként is alakítsunk ki egy megfelelő napirendet, hiszen ez biztonságot ad a gyerekeknek. Ha lehetséges, ne hagyjuk, hogy egész délelőtt aludjon, és utána pizsamában töltse az egész napot. Fontos tudnunk, hogy mi történik a délelőtt és a délután folyamán. Arányosságot kell vinnünk a gyerek mindennapjába. Legyen helye a mozgásnak, a játéknak, a tanulásnak, a közösen végzett feladatoknak, érdemes őket befogni a házimunkába – ha pedig olyan szerencsés helyzetben van a család, hogy kertesházban lakik,

akkor a kerti munkálatokba.

Bízzunk a gyerekekben, adjunk nekik esélyt arra, hogy feltalálják magukat ebben a szokatlan helyzetben.

Még ha saját magunknak is nehéz elfogadni, de ki kell emelnünk a helyzetben rejlő tanulási lehetőségeket. Hozzuk ki a rosszból, ami jó lehet!

Aki eddig ódzkodott attól, hogy digitálisan dolgozzon, most kipróbálja, és rájön, hogy hasznos és van funkciója. De fontos, hogy ne várjuk el magunktól, hogy azonnal az összes digitális oktatási programot és eszközt szuper jól tudjuk használni. A lényeg, hogy merjünk élni ezekkel a lehetőségekkel, és legyünk nyitottak az újra. Nyilván az utóbbi időben mindannyiunk digitális kompetenciája sokat fejlődött.

Rájöttünk, hogy mennyire fontosak számunkra az emberi kapcsolatok, a személyes kontaktus. Azért a legtöbb tanuló számára már két hét után az is kiderült, hogy feladatok, munka nélkül kiüresedett, unalmas az élet.

Kérek minden kedves szülőt és gyermeket, hogy amennyiben szükségük van segítségre, támogató, jobbító észrevételük van, keressék az osztályfőnököket, a szaktanárokat, az iskola vezetését! Szívesen állunk rendelkezésükre.

Tudjuk, hogy nagyon nehéz már a gyerekekkel otthon, szükségük lenne mind a tanulmányok, mind a közösség szempontjából az iskolai létre, mi is nagyon várjuk őket vissza! Üres az iskola nélkülük!

Természetesen az, hogy hogyan folytatódjon tovább az iskolákban a munka nem az intézményvezetők kompetenciája eldönteni, ez nagyon komoly járványügyi és a kormány által meghozott döntést igényel.

Tisztelettel kérem a kedves szülőket és Önökön keresztül a gyerekeket is, hogy tartsunk ki, próbáljunk még egy picit türelemmel lenni!

Szeretettel üdvözlök mindenkit!

Jó egészséget és sok türelmet kívánok!

Székesfehérvár, 2020. május 15.

Schnee Zoltánné
intézményvezető